

Η γιορτή της μητέρας

Η Μανούλα

Έχω μια γλυκιά μανούλα
που πολύ με αγαπάει
νύχτα μέρα με φροντίζει
και για με καρδιοχτυπά(2)

Σαν γλιστρήσω και χτυπήσω
θε να τρέξω στο λεπτό
στην αγκάλη της να πέσω
με λαχτάρα και καημό(2)

Μ' ενα της γλυκό φιλάκι
κάθε πόνος πάει μακριά
είναι η πιο ζεστή φωλίτσα
η γλυκιά της αγκαλιά(2)
(Καψάσκη)

Μάνα

Μάνα! Μια λέξη τόσο μικρή
Πόση δύναμη όμως κρύβει,
Δίνει αγάπη και στοργή
Που στις φτερούγες κλείνει.

Από που και αν προέρχεται
Χρώματος, χώρας, γλώσσας,
Γίνεται καταφύγιο
Σαν των πουλιών η κλώσα.

Για κάθε μία γράφεται
Ξεχωριστή ιστορία,
Είναι οδηγός και στήριγμα
Πόνου κι αυτοθυσίας.

Σαν πρώτη φορά κρατά αγκαλιά
Η μάνα το παιδί της,
Στο θαύμα στέκει εκστατική
Που ήρθε στη ζωή της.

Τον πρώτο ρόλο στο μωρό
Θα έχει η μητέρα,
Με αγάπη αγνή κι αληθινή
Γλυκιά σαν ζαχαριέρα.

Αγάπη χωρίς όριο
Έχει για τα παιδιά της,
Πίκρες όμως και βάσανα
Γεμίζει η καρδιά της.

Με γέλια και με δάκρυα
Είναι η κάθε στιγμή της,
Στολίδι είναι μοναδικό
Η τόση υπομονή της.

Η μάνα αέναη πηγή
Της προσφοράς κι αγάπης,
Είναι οπαδός στα τέκνα της
Πάντα και συνεργάτης.

Οι συμβουλές πολύτιμες
Πάντα θα τα στηρίζουν,
Σαν θησαυρός για τα παιδιά
Στο νου τους θα γυρίζουν.

(Ναταλία Μίτσιου)

Βαστάει η μητέρα το μωρό

Βαστάει η μητέρα
το μωρό στην αγκαλιά της.
Το γάλα της πιο γλυκερό
ή τα φιλιά της;

Στέκει ο πατέρας στο πλευρό,
λίγο πιο πέρα,
και μια κοιτάζει το μωρό
μία τη μητέρα

Ιωάννης Πολέμης

Ένα κείμενο που μπορούμε να διαβάσουμε στα παιδιά

Θα σ'αγαπώ ό,τι κι αν γίνει (της Debi Gliori)

Ο Μικρός ήταν πολύ κακόκεφος.
Κλείστηκε στο δωμάτιο
κι άρχιζε να στριφογυρίζει
κι όλα τα πράγματα ν' αναποδογυρίζει.
Τις ζωγραφιές από τον τοίχο ξεκολλούσε
Κι όλα τα παιχνίδια του χαλούσε.

«Θεέ μου!» είπε η Μαμά «τι έχεις πάθει;»

«είμαι ένα ανάποδος και γκρινιάρης μικρός
και κανείς δε μ'αγαπάει» είπε ο μικρός.

«Μικρέ μου» είπε η Μαμά «όπως και να 'σαι,
εγώ πάντα θα σ'αγαπώ».

«κι αν ήμουνα αρκούδος, πάλι θα με φρόντιζες
και θα μ'αγαπούσες;» ρώτησε ο Μικρός.

«Φυσικά» είπε η Μαμά.
«Εγώ θα σ'αγαπώ ό,τι κι αν γίνει»

«Αν όμως γινόμεουν πράσινο έντομο,
πάλι θα μ'αγαπούσες,
πάλι θα με αγκάλιαζες και θα με φιλούσες;»

«Φυσικά» είπε η Μαμά.
«Εγώ θα σ'αγαπώ ό,τι κι αν γίνει»

«Ό,τι κι αν γίνει;» είπε ο Μικρός και χαμογέλασε.
«Κι αν ήμουνα κροκόδειλος;»

«Θα σε αγκάλιαζα και θα σε αγαπούσα
και τη νύχτα θα σου τραγουδούσα»
είπε η Μαμά.

« Χαλάει ποτέ η αγάπη;»
ρώτησε ο Μικρός.
«Λυγίζει άραγε ποτέ και σπάει;
Κι αν ναι, μπορείς άραγε να
την κολλήσεις,
να τη φτιάξεις και να τη χτίσεις; »

«Α, δεν ξέρω» είπε η Μαμά « το μόνο που ξέρω
είναι ότι θα σ' αγαπώ για πάντα».

«Κι όταν πεθάνουμε και χαθούμε,
θα μ' αγαπάς ακόμη;» είπε ο Μικρός.
«Θα υπάρχει ακόμα η αγάπη;»

Η Μαμά πήρε στην αγκαλιά της
τον Μικρό και κοίταξαν μαζί
από το παράθυρο τον ουρανό.
Το φεγγαράκι έφεγγε ψηλά
και τ'αστεράκια ήταν φωτεινά.

«Κοίτα, Μικρέ, τ'αστεράκια
πώς λάμπουνε στον ουρανό.
Ξέρεις πως πολλά απ' αυτά
έχουν πεθάνει εδώ και χρόνια πια;»
«Τα βλέπεις όμως πώς φωτίζουν ακόμα στον ουρανό;
Η αγάπη είναι σαν τ' αστέρια: ποτέ δεν πεθαίνει
και πάντα φωτίζει»

Η Μάνα (Γεώργιος Μαρτινέλλης)

«Μάνα» κράζει το παιδάκι,
«Μάνα» ο νιος και «Μάνα» ο γέρος,
«Μάνα» ακούς σε κάθε μέρος,
Α! τι όνομα γλυκό.

Τη χαρά σου και τη λύπη
με τη μάνα τη μοιράζεις,
ποθητά την αγκαλιάζεις,
δεν της κρύβεις μυστικό.

Εις τον κόσμο άλλο πλάσμα
δεν θα βρεις να σε μαντεύει,
σαν τη μάνα που λατρεύει,
σαν τη μάνα που πονεί.

Την υγεία της, τη ζωή της,
όλα η μάνα τ' αψηφάει
για το τέκνο π' αγαπάει,
για το τέκνο που φιλεί.

Όπου τρέχεις, πάντα η μάνα
με το νου σε συντροφεύει,
σε προσμένει, σε γυρεύει
μ' ανυπόμονη καρδιά.

Κι αν σκληρός εσύ φαρμάκια
την ποτίζεις την καημένη,
πάντα η μάνα σ' απανταίνει
με τα ολόθερμα φιλιά.

Δυστυχής όποιος τη χάνει
ο καημός είναι μεγάλος
σαν τη μάνα δεν είν' άλλος
εις τον κόσμο θησαυρός.

Κι' όποιος μάνα πια δεν έχει,
«Μάνα» κράζει στ' όνειρό του
πάντα «Μάνα» στον καημό του
είν' ο μόνος στεναγμός!

Η μαννούλα

Ποιος την κούνια μας κουνάει,
όταν είμαστε μικράκια;
Ποιος χαμογελά στο πλάι
Και γλυκά μας λέει λογάκια
και τον ύπνο προσκαλεί;
Η μαμά μας η καλή.

Τα μαλλιά μας ποιος χτενίζει;
Ποιος μας καμαρώνει, αλήθεια;
Ποιος παιχνίδια μας χαρίζει;
Ποιος μας λέει τα παραμύθια
στη φωτίτσα μας σιμά;
Η γλυκεία μας η μαμά.

Κι όταν κάποτε ένα στόμα
κάτι με θυμό μας λέει,
κι όταν παρακούμε ακόμα,
ποιος πονεί και σιγοκλαίει
κι έχει πίκρα στην καρδιά;
Πάντα η μάνα μας, παιδιά.

Στέλιος Σπεράντσας